

En kväll när jag satt där och åt, vispade upp blandningen av ris och gryta med en bit baguette, kom det in en liten man med en stor hund. Men han blev motad ut igen, servitören sade rappt åt honom att hundar hade de slutat att tillreda sedan det öppnat en taiwanesisk krog något hundratal meter bort, de kunde helt enkelt inte konkurrera med deras priser. Jag blev alltid lämnat ifred på den där krogen, och skönt var det, jag hade börjat tröttna på att ta livet av folk. Oavsett de besvärade mig eller inte så kunde det lätt bli tjatigt att hålla på med sådant, dessutom kunde det störa min koncentration inför den stora uppgiften med att spränga polisstationen i luften. När jag ätit och vilat mig genom att promenera omkring några timmar på stadens gator, gick jag tillbaka till det sjabbiga hotellet och hyrde ett rum för sju timmar, varpå jag genast lade mig att sova. Så fort jag rättat till filten och lagt huvudet tillrätta på kudden så sova jag som en stock sedan. Andra natten när jag hade sovit kanske fyra timmar, vaknade jag av någonting som stört min sömn. Jag visste genast att någon annan befann sig i rummet, men jag låg ändå kvar med slutna ögon och fortsatte att andas precis som om jag bara fått andningsuppehåll och sedan fortsatt att sova igen. Jag hörde inget ljud på säkert fem minuter, men sedan kom där ett lätt frasande av tyg mot tyg. Gästen tycktes leta igenom en väska jag deponerade hos portieren när jag inte låg och sov i ett av rummen. I den fanns nästan bara begagnade kläder, förutom en kort liten batong, en liten påse med växelmynt, några faktatidningar och en hoprullad piska som jag tagit från en av dessa hårda gossar som lurar turister i olika former av fällor enbart för att stjäla så mycket som möjligt ifrån dem när de börjat slappna av i gossens sällskap. När jag bedömde det som riskfritt smög jag mig ner från sängen och smög sakta bort mot mannen som stod med ryggen mot mig i halvdunklet. Den stod en gatlykta kanske femtio meter bort från det enda och ganska skitiga fönstret i rummet, den enda och inte särskilt ljusa källan att låta orientera sig efter i rummet. Men för mig spelade ljuset liten roll. När jag stod precis bakom mannen, stod han just och höll upp den lilla läderpåsen med växelmynten, vägde den i handen och skakade sakta på huvudet. Till slut beslöt han sig för att knyta upp den och föra ned handen i den för att känna efter om det var som han trodde med den lilla mängd metall som verkade finnas i den. Jag höll den smalbladiga kniven redo. Men det var som om han anade att någonting var annorlunda. Han svängde runt i samma ögonblick som jag högg mot hans nacke, vilket fick bladet att gå rakt in hans ena öga istället, för han hukade sig något medan han svängde på klacken.

[närmast fantastiskt spännande fortsättning i kapitel sex](#)

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten